యాత్రా స్పెషల్

ఏవేవో పనుల వంకతో పొద్దున్నే బయలుదేరిన జనాలని ఎక్కించుకుని రాష్ట్ర రాజధాని నుంచి దేశ రాజధానికి వెడుతున్న ఆంధ్రప్రదేశ్ ఎక్స్‌ప్రెస్ మధ్యలో కాసేపు ఖాజీపేటలో ఆగింది. కొత్తగా పదవీ విరమణ చేసినందువలన కలిగిన విశ్రాంతితోనూ, ఆ తాలూకు డబ్బులొళ్ళో పడ్డందువల్ల వచ్చిన ఆనందంతోనూ, జవసత్వాలింకా రిటైరవలేదులే అన్న ధీమాతోనూ కళకళలాడిపోతున్న ఒక సరి కొత్త సీనియర్ జంట రైలెక్కారు. మనం తరచూ చూస్తూనే ఉంటాం. కొత్తగా రిటైరయ్యారని ఎవరూ చెప్పక్కర్లేనట్లుగా ఉంటారు నూతన వధూవరులల్లేనే! వాళ్ళని రైలెక్కించడానికని వచ్చిన కుర్రాడు ఊచలు పట్టుకుని వేళ్ళాడుతుండ గానే ఆయన ఒక్కడే చకచకా సామాన్లన్నీ సర్దేసి కాస్త గర్వంగా "ఏమిటను కున్నావ్?" అన్నట్లు భార్యకేసి చూశాడు.

ఆవిడేం అయన్ని పట్టించుకోకుండా, "వెళ్ళొస్తారా శ్యామూ! ఇల్లు జాగ్రత్త! అమ్మతో చెప్పు .. జానీ కోసం చిన్న ప్యాకెట్టు చాలు. పది రోజుల్లో వచ్చేస్తాం. ఎక్కడ్నించైనా ఫోన్లు చేస్తూ ఉంటాంలే" ఆవిడ అప్పగింతలు పూర్తవకుండానే రైలు బయలుదేరింది.

ఎనిమిదిమంది తెల్లవార్లూ చచ్చినట్లు పడుకుని ప్రయాణించడానికి వీలుగా డిజైన్ చేసిన ఆ స్లీపరుపెట్టె భాగంలో మిగతా ఆరుగురూ సికింద్రా బాద్‌లోనే ఎక్కి అప్పటికే సెటిలైపోయారు. అదృష్టం కొద్దీ అక్కడ ఒక ముద్దులు మూటగట్టే రెండేళ్ళ పిల్లాడూ, వాడి అమ్మానాన్నలు తప్పించి మిగతా వారంతా నడివయసులో ఉన్నామనుకుంటున్న వాళ్ళే. వాడొక్కడే స్టార్ ఎట్రాక్షను. పిల్లలతో ప్రయాణం, అదీ పరాయి పిల్లలతో ప్రయాణం అంటే ఎవరికన్నా భయమే! మూడేళ్ళ లోపు వాళ్ళు ఇద్దరు ముగ్గురున్నారంటే చచ్చారన్నమాటే ప్రయాణికులు. వాళ్ళకి అమ్మ పక్క తప్ప వేరే బెర్తులుండవు కదా! వాళ్ళు అల్లరాపరు. తల్లులు పట్టించుకోరు. మరీ ఎక్కువైతే నోట్లో ఏదో కూరుతూ ఉంటారు. అవి తిని వాళ్ళు ఇంకా విజృంభిస్తుంటారు. మన వాళ్ళకి అంటే శ్రీమతి మరియు శ్రీకృష్ణమూర్తి గారివి సైడు బెర్తులు. అరవైకి ఆర్నెల్లు తక్కువైన వాళ్ళని సైడ్ అప్పర్ బెర్త్ ఎక్కించడం రైల్వేవాళ్ళకి భలే సరదా. అసలు రైలుటిక్కెట్లిచ్చేటప్పుడు మనిషి వయసుతో పాటు బరువు కూడా రాయాలని

చెప్పి ఆ ప్రకారం బెర్తు ఎలాట్ చేస్తే ప్రయాణీకులకి జరిగే అన్యాయంలో కొంతవరకైనా తగ్గించవచ్చని వాళ్ళకెందుకు తోచదో!

ఇద్దరూ పెళ్ళిళ్ళలో దండాడింపుకి కూచున్నట్లుగా ఎదురుబదురుగా మఠం వేసుక్కూచున్నారు. ఆయన చేతిలో గీతా సారాంశమూ, ఆవిడ చేతిలో ఎవరిదో బోధనామృతమూ, పెద్ద పెద్ద బైండు పుస్తకాలు ఎంత ప్రయాణానికైనా సరిపడే టంత ఉన్నాయి. దీక్షగా చదవాలని విశ్వప్రయత్నం చేస్తున్నారు. ఎంత సాధన చేసినా అదేవిటో పేజీ తిప్పడమే అవట్లేదు. ఇదేవన్నా అమ్మాయిలు మిల్స్ & బూన్స్ చదివినట్లా! ఆ సాధనలో భాగంగా మధ్యమధ్యలో చదివింది వంట బట్టించుకోవడానికన్నట్లు కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తున్నారు. ముందు ఆయనే ఓడిపోయాడు. ఆ పుస్తకం అక్కడ పడేసి ఆవిడని కదిపే ప్రయత్నం చేశాడు.

"ఈ వారం మన సత్యం దగ్గర్నించి ఫోన్ వచ్చిందా?"

ఆవిడ ఒకసారి కళ్ళెత్తి చూసి పుస్తకంలోకి తల దూర్చింది.

"నిన్నే పిలిస్తే వినిపించుకోవేం? యాభై ఏళ్ళకే చెవుడొచ్చిందా?"

"నాకు యాభై, మీకు యాభై రెండు! వ్యాపారాభివృద్ధి కోసం ఏ దిక్కు మాలిన కంపెనీ వాడన్నా యాభై అయిదేళ్ళలోపు వాళ్ళకి పోటీలు పెట్టి అండ మాన్ యాత్ర చేయిస్తానని బహుమతి ప్రకటించాడా?"

"అంత కోపం ఎందుకోయ్! పోనీ యాభై అయిదేళ్ళకి చెవుడొస్తుందేమో తెలుసుకోవచ్చా!"

"మీ దయ వల్ల ఇప్పటివరకూ గుడ్డీ చెవుడూ ఏవీ రాలేదు. కానీ అక్కర్లేని విషయాలెత్తి నిక్షేపంలాంటి నా మతి పోగొట్టే ప్రయత్నాలు చేయకండి?"

"అంటే కన్నకొడుకు విషయం నీకక్కర్లేనిదయిందన్నమాట. కోపానికన్నా ఒక హద్దుండాలి. పెద్దవాళ్ళం మనం సర్దుకోకపోతే ఇంక మన పెద్దరికా లెందుకు?" ఆవిడేం సమాధానం చెప్పకుండా కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తూ కూర్చుంది.

"ఇప్పుడూ! మరీ! ఇదుగో! ఏవన్నా అంటే నీకు కోపం వస్తుంది గానీ ఇందులో ఆ పిల్ల తప్పేముంది? అమెరికన్ పిల్లయినా మనల్ని మమ్మీ డాడీ అని పిలుస్తూ ఎంత ఆపేక్షపడింది. మన కోసం వాడిచేత కారు కొనిపించిందా, లేదా? మరి నీ కొడుకేం తక్కువ వాడా! అక్కడ నాలుగేళ్ళనించీ దానితో

కాపురం చేస్తూ ఇక్కడ మనచేత ఎన్ని సంబంధాలు పెండింగులో పెట్టించాడు! ఎన్ని జాతకాలు మాచ్ చేయించాడు?"

"చివరగా చెప్తున్నా! టి.సి వస్తున్నాడు! ఇక్కడ కూచోనా, లేకపోతే అయన్ని బతిమాలి ఇంకో చోటికి మారిపోనా?"

"వద్దులే! వద్దులే! మనం తిరిగి ఇల్లు చేరేవరకూ నీ కందిగింజ కొడు కూసు ఎత్తనులే! సరేనా! నువ్వీ సీటు ఖాళీ చేస్తే టి.సి గారు ఏ పిల్లకో ఎలాట్ చేస్తే అసలే తట్టుకోలేవు!"

"తాతా పెళ్ళాడతావా అంటే పిల్లనెవరిస్తార్రా అన్నాట్ట వెనకటికి మీలాటి వాడే. నేనీ సీటు ఖాళీచేస్తే ఎవత్తెనో తెచ్చి ఎలాగోలా సర్దుబాటు చేసుకుందా మనే! ఆశకేం తక్కువ లేదు. ఛ! మగబుద్ధి మారదు" సంభాషణ తు.చ. తప్పకుండా ఒక చెవటు పారేసి వింటున్న పిల్లవాడి తల్లి మొగుడికేసి చూస్తూ పిల్లాడి బుగ్గ గిల్లడంతో ఆ చంటాడు బావురుమన్నాడు. నవ్వుకుంటూ వాడికి ముద్దులు పెట్టి వూరుకోబెట్టింది. స్టార్‌డస్టులో లారాదత్తాని స్టడీ చేస్తూ తపో దీక్షలో ఉన్న ఆ పిల్ల మొగుడ్ని కొడుకు ఏడుపు ఏమాత్రం కదిలించలేక పోయింది.

ఎవరైనా తీర్థయాత్రలనేసరికి ఎప్పుడే అవసరం పడుతుందోనని ముందు జాగ్రత్తగా పచ్చళ్ళు, పొడులు, మందులు, కత్తెరా, ఫస్ట్ ఎయిడ్, షూదీ దారం, జిగురు, ఛెస్సు, పేకలూ... నిత్య జీవితంలో ఎప్పుడోగానీ వాడనివెన్నో తెచ్చు కుంటారు గదా! అలాంటి వాటిల్లో చాలా తేలికగా అందుబాటుగా ఉండే టట్టుగా సర్దుకున్న పేకలు పైకి తీసి ఆడుకోవడం మొదలుపెట్టారు. కానీ ఎన్ని రౌండ్లు పేకలాడితే ఎందరి చరిత్రలు నెమరువేస్తే ఢిల్లీ చేరాలి! పొద్దు న్నుంచీ కాఫీలు సప్లయ్ చేసినవాడు ఆ క్యాను శుభ్రంగా కడిగేసి దాన్నిండా వేడివేడి టమాటా సూప్ పోసుకొచ్చి వూరించడం మొదలుపెట్టాడు. వాడు ఒక్క ప్రయాణీకుడ్ని ఆకర్షించగలిగితే సక్సెస్ అయినట్లే! మిగతా ఏడుగురూ చచ్చినట్లు ఫాలో అయిపోతారు. ఎనిమిది మందీ సూప్ తాగేశారు. అలా చేయకపోతే పల్లెటూరి వాళ్ళనుకునే ప్రమాదం ఉంది కదా! పదిమందిలో ఉన్నప్పుడు నాగరికులం అనిపించుకోవాలంటే ఇలాంటివి తాగుతూ ఉండాలి. గారెలు, ఆవడలు ఎంత బాగున్నా తినకూడదు. మంచూరియాలు, పిజ్జాలు, నూడిల్స్, స్ప్రింగ్ రోల్సు తింటూ ఉండాలి. ఈ లోపల ఆవిడ తన కోపం వచ్చి మాట్లాడొద్దనుకున్న సంగతి మర్చిపోయి అయన్ని పలకరించింది.

"ఏవండీ! జానీ మనకోసం బెంగెట్టుకుంటుందేమో! మనం లేకుండా ఉంటుందంటారా?"

"అప్పుడే మొదలుపెట్టావూ! పిల్లల సంగతి ఎత్తితే నచ్చదు గానీ, కుక్క పనికొస్తుందన్నమాట. ఎందుకుండదూ! మనవాడు కోర్టు నుంచి వచ్చినప్ప ట్నించీ ఇది వాడ్నొదుల్తుందా? నువ్వింట్లో ఉంటే ఏమీ పట్టించుకోదు గానీ, లేవంటే సరళ బాధ్యతగానే చూసుకుంటుందిలే!"

ఇంకేం మాట్లాడకుండా దగ్గిరకి వచ్చి నుంచున్న పిల్లవాడ్ని పేకలతో ఆడిం చడం మొదలుపెట్టింది. అమ్మమ్మ అమ్మమ్మ అంటూ నెమ్మదిగా వాడు ఆవిడ వళ్ళో చేరి గొలుసులు లెక్కపెట్టడం మొదలుపెట్టాడు. అందరికీ సూపులందా యని నిర్ధారించుకున్న తర్వాత భోజనాలొచ్చేశాయి. ఆ హడావిడి అయ్యాక అందరూ మళ్ళీ దుప్పట్లు పరచుకుని, నిద్రపోకపోతే టిక్కెట్లు గిట్టుబాటవవేమో నన్నట్లుగా రైలు హోరుతో దీటుగా గుర్రుపెట్టారు. కొంతమంది తప్పనిసరి అయి పడుకుని కళ్ళు మూసుకున్నా రైలుతల్లి ఊపిన ఉయ్యాలకి గాఢనిద్రలోకి జారుకున్నారు. "ఎంతసేపు ఆ వెధవ నిద్దర్లూ! లేచి కూచుని ఈ వేడివేడి వడలు తినండి" అని ఇంకోడొచ్చి కేకలేసేటప్పటికి భయపడి అందరూ లేచి కూచున్నారు. రైలు ప్రయాణాల్లో అప్రకటిత నియమం ఏమిటంటే ఆకలి వేసినా, వేయకపోయినా అలవాటున్నా లేకపోయినా ఏదమ్మొస్తే అది కొనుక్కు తినాలి. నిద్దరొచ్చినా రాకపోయినా పడుండాలి. ఒక భోజనమూ, నిద్దరా అయ్యే సరికి ఆ పెట్టెలో ఉన్న ఏడెనిమిది మందికీ మనమంతా ఒకటేనన్న బంధుప్రేమ లాంటిది కలిగిసట్లుంది. కనీసం ఇంకో రెండు గంటల వరకూ ఎంత మంచి దమ్మొచ్చినా తినడం వీలుపడదని గ్రహించారు కాబట్టి నెమ్మదిగా పరిచయ కార్యక్రమాలు మొదలుపెట్టుకున్నారు. ఏదో ఒకటి మాట్లాడకపోతే పొద్దు గడవదు మరి. ఢిల్లీ వెళ్ళే రైల్లో ప్రయాణం చేస్తున్న ఎవరన్నా అడిగే మొదటి ప్రశ్న "ఢిల్లీ వెడుతున్నారా?" అని "పని మీదా?" అని రెండో ప్రశ్నే కదా! ఎవడి కైనా కాస్త తిక్కపుడితే "పనేం లేక బొంబాయి వెడుతున్నా" అని చెప్పి అవతల వాడికి మారుమాట లేకుండా చేయవచ్చును. కానీ పాపం మన కృష్ణమూర్తిగారు అలాటి మనిషి కాదు. ఇంటి ఇల్లాలితో ఏం మాట్లాడదామన్నా పొసగనివ్వడం లేదు. ఎవరు పలకరిస్తారా అని ఎదురుచూస్తున్నాడేమో, ఇంచుమించు తన వయస్సులోనే ఉన్న నలభై మూడో బెర్తాయన "ఢిల్లీ వరకేనా" అని అడిగిన ప్రశ్నకి సానుకూలంగా స్పందించారు.

"అవునండీ! కానీ మా అసలు ప్రయాణం మొదలయేది అక్కడ్నించే. ఎనిమిది రోజుల ఉత్తర భారత యాత్రకి టిక్కెట్టు కొనుక్కున్నాం. హోటల్ వాళ్ళు స్టేషనుకే కారు పంపుతారుట. ఇంక మన బాధ్యత అంతా వాళ్ళదే. తిరిగి మళ్ళీ వాళ్ళే స్టేషనులో దింపుతారు. రైలెక్కడం, ఇల్లు చేరడం!"

"సర్వీసులో ఉండగా అయితే ఫరవాలేదు గానీ తరువాత ఇలాంటి ప్రయాణాలు కష్టమేమో! నలభై దాటదూ?"

"ముప్పై సరిపోతుందేమో! సర్వీసులో ఉండగా ఎలా కుదుర్తాయింతింత ప్రయాణాలు! పిల్లలు, చదువులు, ఉద్యోగాలు, పెళ్ళిళ్ళు, అమెరికా పంపడాలు ... పేరుకి నలుగురూ కొడుకులైనా కూతుళ్ళని కన్నవాళ్ళ కన్నా ఎక్కువ శ్రమ పడవలసి వచ్చింది. ఇప్పటికందరూ సెటిలయ్యారు. పెద్దవాడొక్కడే మాతో ఇండియాలో ఉన్నాడు. మిగతా ముగ్గురూ అమెరికాలోనే. కాబట్టి డబ్బిబ్బందంటే ఏవిటో తెలియకుండా గడిపేస్తున్నాం! ఇలా ప్రయాణం అనుకుని ఒకడికి ఫోనులో చెప్తే ముగ్గురూ డాలర్లు పంపేశారు. వాళ్ళు పంపుతారని మేం అసలు అనుకోనేలేదు."

వింటున్నాయనకి నమ్మబుద్ధి కాకపోయినా ఆనందం ప్రకటించక తప్పలేదు. "మీరదృష్టవంతులండి. పెట్టి పుట్టారు. పిల్లలమెరికాలో ఉండడమేం గొప్ప కాదు గానీ వాళ్ళింత ప్రేమగా మీ అజ కనుక్కోవడం మీరు చేసుకున్న పుణ్యమే!"

ఇప్పటికి సరైన శ్రోత దొరకడంతో కృష్ణమూర్తి గారి ఉత్సాహం పట్టలేకుండా అయిపోయింది. "కేవలం పుణ్యం అంటే నేనొప్పుకోను. చాలామటుకు పెంపకంలో ఉంటుంది. మా పిల్లల విషయంలో క్రెడిటంతా వాళ్ళమ్మదే. నేనొక్క రోజు కూడా ఇంటి సంగతులు పట్టించుకోలేదు. ఏదో, వచ్చిన జీతం తీసుకొచ్చి ఆవిడ చేతిలో పొయ్యడం వరకే! మరి అంతంత చదువులు ఎలా చెప్పించిందో ఆవిడకే తెలియాలి. మా మూడో వాడికి మెరిట్ సీటు రాలేదని ఎంసెట్ మళ్ళీ రాయించింది. అంత స్ట్రిక్టుగా ఉండేది వాళ్ళతో. అయినా అదేవిటో పిల్లలకి వాళ్ళమ్మంటేనే ఎక్కువ! ఈగవాలనివ్వరు!"

"కాసేపు నన్ను పొగడ్డం ఆపుతారా? చిరాకొచ్చేస్తోంది! ఏదన్నా సినిమాల గురించో, చంద్రబాబునాయుడు గురించో మాట్లాడుకోకూడదూ!"

"నీకూ, నీ పిల్లలకీ ఎవరూ దిష్టి కొట్టర్లేవోయ్! మరి ఈ వయస్సులో మనం వాళ్ళ గురించి మాట్లాడుకోకపోతే ఏం చేస్తాం చెప్పు! పోనీ ఓ పని చేద్దాం. మీ తమ్ముడెప్పుడొస్తాడో..."

"వాడి సంగతి అసలు వద్దు. తోచకపోతే అవిగో టేకుచెట్లకున్న పూలు లెక్కపెట్టండి." సంభాషణ కుటుంబవిషయాల నుంచి వేరే విషయాలకు మళ్ళించాలని పక్కాయన ప్రయత్నం చేశాడు. ఆయన ఎందులో పనిచేసి రిటైరయ్యారో తెలుసుకునేందుకు ఆరా తీసి ... కానీ ఇంటి ఇల్లాలు సలక్షణంగా కూడా ఉన్నప్పుడు అన్య విషయాలు ఎలా ప్రవేశించగలవు?

"ఆయన్నెందుకు అడుగుతారు గానీ నే చెప్తా వినండి! ఈయనగారు మన ప్రభుత్వం పర్యవేక్షణలో ఉన్న లైబ్రరీలన్నిటిలోనూ ముప్ఫై ఏళ్ళు పనిచేసి ఇదుగో రెండ్నెల్ల క్రితం రిటైరైనారు. అక్కడ ఎక్కువ మాట్లాడేందుకు వీలుండదేమో కదా! అందుకని ఇప్పుడిలా వాగి వాగి నన్ను చంపుకు తింటున్నారు."

"మీరు కోపగించుకోకండమ్మా! రిటైరవడంలో ఉన్న కష్టం మీ ఆడవాళ్ళకెలా తెలుస్తుంది? ఏ పనీ లేకపోతే పూలు కడుతూనో, గోంగూర వలుస్తూనో అయినా కాలక్షేపం చేసుకోగలరు. మరి మాకలా జరగదు కదా!" అన్నాడు.

"జాగ్రత్తండి బాబూ! మీరు కూడా గోంగూర వలవచ్చు కదా అంటుంది. ఇందాకట్నించి చూస్తున్నారుగా తనతో సంభాషణ ఎంత కష్టమో! చివరికి మా కోడలితో కూడా ఇంతే! మనసులో ఎంత ఆపేక్షుంటే ఏం లాభం. నోరెత్తి మాట్లాడకపోతే ఆ పిల్లకి ఏం అర్థమవుతుంది?"

"మీ ధోరణి కాస్త అపుతారా?"

"చూశారా! మళ్ళీ ... మా కోడలు బాగా కలిగినవాళ్ళ ఇంట్లోంచి వచ్చింది, అస్తమానం అమెరికా మరదుల సంపాదనతో తన మొగుడిని పోల్చి వాడ్ని తక్కువ చేస్తుంది మీ ఆవిడకి కోపం. పోనీ మీరూ పొండిరా ఆ దేశం అంటే మావాడొప్పుకోడు. మీరు పెద్దవాళ్ళయిపోతున్నారు. మేమన్నా కూడా లేకపోతే ఎలా అంటాడు."

"మీ అబ్బాయి గారన్నదీ నిజమే కదా! ఏమైనా మీరు అదృష్టవంతులే!" అని నిట్టూర్చాడు. వీళ్ళ కబుర్లిలా ఓ దారీతెన్నూ లేకుండా దశదిశలా దేశదేశాలా ప్రసరిస్తుండగానే సూర్యుడు డ్యూటీ దిగి స్పీడుగా చక్కాపోయాడు. రైల్లో జనాలందరికీ ఏదో ఒకటి చేసి చేసి మాట్లాడి మాట్లాడి నీరసాలూ, విసుగులూ వచ్చేశాయి. ఇంక సంభాషణలన్నీ 'ఆ'తోనే 'ఊ' తోనే ఆగిపోవడం మొదలు పెట్టాయి. ఇంతలోనే తళతళలాడుతూ రాత్రి భోజనాలొచ్చేశాయ్. "అంతా ప్యాకింగ్ షోకే అమెరికా బతుకుల్లాగా. ఏవీ నోట్లో పెట్టుకోలేం. పూరీలింత గట్టిగా చెయ్యొచ్చని ఎవడు నేర్పించాడో రైలు వంటవాళ్ళకి" అని సణు

క్కుంటూ భోజనాలు కానిచ్చారు. భోజనాలయ్యేటప్పటికి ఇంకో రెండు మాటలు చివరాఖరుగా మాట్లాడదామనిపించింది.

"కృష్ణమూర్తిగారూ! ఇందాకట్నించీ అడుగుదామనుకుంటూన్నాను. ఏవిటో! మావాడెళ్ళి రెండేళ్ళు పూర్తయింది. ఇంకా చదువే అవలేదుట. ఇక్కడ ఇంజనీరింగ్ డొనేషను కట్టి కర్ణాటకలో చదివించాను. మళ్ళీ అక్కడికి పంపేందుకు అయిదు లక్షలు అప్పు చేశాను. వడ్డీలు కట్టలేక తల ప్రాణం తోక్కొస్తోంది. మావాడక్కడనించి ఏవన్నా పంపగలడంటారా?"

"దిగులు పడకండి. ఎంత లేదన్నా సెటిలవాలంటే మరి అయిదారేళ్ళు పడుతుంది. ఈ సెప్టెంబరు 11 తర్వాత కుర్రాళ్ళ పని మరీ కష్టమైపోయింది. మనం అంతా కొంతన్నా సంపాయించుకుని స్థిరపడ్డాక ఇల్లు కట్టుకోవాలని ఆలోచించేవాళ్ళం. అనకూడదు గానీ ఆ దేశంలో సంపాయించబోయే డబ్బుల్తో ఇళ్ళూ వాకిళ్ళూ, చేసుకోబోయే పిల్లతో సంసారాలూనూ .. ఇంటికి డబ్బులు పంపాలంటే నిజంగానే డబ్బులు కనపడవు. మీరే కాస్త మొహమాటపడకుండా ఇబ్బందులన్నీ ఏకరువు పెడుతూ వాళ్ళ బాధ్యతలు జ్ఞాపకం చేస్తూ ఉండాలి. ఊరుకుంటే ఇంక అంతే సంగతులు చాలామంది విషయంలో! ఆ నీరూ గాలీ నేలా అలాంటివి! మనిషిని మసలనియ్యవు!"

ఈసారి ఆలోచనలో పడడం ఆయన వంతైంది. భోజనాల వాడొచ్చి వాడసిస్టెంటు సాయంతో పొద్దుట్నించీ అప్పటిదాకా తిన్న తాలూకు డబ్బులన్నీ కక్కించి తృప్తిగా వెళ్ళిపోయాక అందరూ నిద్రకుపక్రమించారు. రైలు నిజాముద్దీన్ స్టేషన్ చేరబోతుండగా దుప్పట్ల వాడొచ్చి లాగేసుకోవడంతో అందరూ లేచి కూర్చున్నారు. నిశ్శబ్దంగా షేక్‌హ్యాండిచ్చి సెలవు తీసుకున్నారు. బండి దిగామంటే ఇంక వాళ్ళెవరో, మనమెవరో! జాగ్రత్తగా చూస్తే జీవిత సత్యాలన్నీ రైలు ప్రయాణాల్లోనే కనిపిస్తాయి.

వాళ్ళనుకున్నట్లుగానే స్టేషనుకి హోటల్ కారొచ్చింది. ఇంక మన వాళ్ళిద్దరే! ఏకాంతం దొరకగానే ఆవిడ విరుచుకుపడింది.

"మన ప్రయాణం పది రోజులూ ఇలాగే కాల్చుకు తింటారా నన్ను! తీర్థయాత్రలని చెప్పి బయల్దేరదీసి ఇన్ని పచ్చి అబద్ధాలా! మనకి నలుగురు కొడుకులా? అందులో ముగ్గురు అమెరికాలోనా! ఏం పాపం కూతుళ్ళొద్దూ! కమ్మగా వండిపెట్టేవాళ్ళూ! నాన్నా నాన్నా అని మిమ్మల్నే వెనకేసుకొచ్చేవాళ్ళు!"

"ఏం తేడా పడుతుంది! అందరూ పిల్లల్ని కని నానా పాట్లు పడి పెంచి వాళ్ళంతా తలాచోట ఎలాగెలాగో బతుకుతుంటే వాళ్ళని తల్చుకుని బెంగపడు తుంటారు. మనం అసలు పుట్టని పిల్లల్ని ఊహించుకుని హాయిగా ఆనంద పడుతున్నాం! ఏ ఆటాడినా మనసే కదా! ఏదో నా సరదా నాది! ఇంక కూతుళ్ళ సంగతి తిరుగు ప్రయాణంలో! ఎంతమందుంటే బావుంటుందో చెప్పు!"

అక్టోబరు 2003, పత్రిక రెండవ జన్మదిన ప్రత్యేక సంచిక

✦ ✦ ✦